

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΚΛΟΥΒΙ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ (του Στίβεν Μπεστ)

«Ο Χέγκελ παρατηρεί κάπου ότι όλα τα μεγάλα, κοσμοϊστορικά γεγονότα και προσωπικότητες εμφανίζονται, τρόπον τινά, δύο φορές. Έχει ξεχάσει να προσθέσει: την πρώτη φορά ως τραγωδία, τη δεύτερη ως φάρσα.»

Karl Marx

Το σύγχρονο κίνημα των «δικαιωμάτων» των ζώων μετράει μόνο μερικές δεκαετίες ζωής. Σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα, έχει καταστήσει την παρουσία του σαφώς αισθητή στην κοινωνία.

Υπάρχουν πολλά ελιπιδοφόρα σημάδια εξέλιξης στις κοινωνικές τοποθετήσεις και στη μεταχείριση των ζώων, που κυμαίνονται από τις αυξημένες νομικές κυρώσεις για την κοκοποίηση ζώων ως την ανάπτυξη του νομικού τομέα σχετικά με το ζώα και την αύξηση της δημοτικότητας των ζωικών μελετών στην ανώτατη εκπαίδευση. Ευτυχώς, θα ήταν σοβαρό λάθος να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι «κερβίζουμε» ή ότι σημειώνουμε «πρόοδο» με έναν αληθινά σημαντικό τρόπο, ή ότι μπορούμε να πορευτούμε στο μέλλον πάνω στα φτερά των mainstream οργανώσεων και στη νομοθετικά-βασιμμένη τακτική τους.

Τα φράγματα της επικρατούσας τάσης Τα αμερικανικά περιβαλλοντικά κινήματα δεν έχει ολοκληρώσει κανέναν από τους κύριους στόχους του και έχει ενδύσει εύκολα σε οικο-φασίστες όπως ο Ronald Reagan και ο George W. Bush. Καμία ποσότητα διαμαρτυριών, πορείων, πολιτικής πίεσης, ή μαζικών αποστολών γραμμάτων δεν έχει σταθεί ικανή να σταματήσει την αναοργάνωση παγκόσμια οικολογική κρίση που συμβαίνει με την παγκόσμια αύξηση της θερμοκρασίας, την καταστροφή των τροπικών δασών, τη χημική δηλητηρίαση, την εξάλειψη των ειδών, και με αυξανόμενους άλλους τρόπους.

Όπως ο Mark Dowie παρατηρεί στο must-read βιβλίο του, *Losing Ground*, η κατάσταση, στην πραγματικότητα, έχει επιδεινωθεί σταθερά και έχει φθάσει σε αναλογίες κρίσης, παρά την εμφάνιση τεράστιων περιβαλλοντικών οργανώσεων και την αυξανόμενη δημοτικότητα των περιβαλλοντικού προβλήματος.

Ομοίως, στίλβονται κι αν έχει κάποιος λαμπερά δημοσιογραφεία να καταλογίσει στις τελευταίες δεκαετίες του κινήματος της υπεράσπισης των ζώων, κάποιος πρέπει να αντιμετωπίσει τα τρομακτικά γεγονότα ότι ακόμα περισσότερα ζώα πεθαίνουν κάθε χρόνο στα σφαγεία, στα εργαστήρια ζωοτομίας, και στα «καταφύγια» ζώων, ενώ η βιοχημεία νοσούν έχει κάνει μια τεράστια επιστροφή. Ομοίως, μετά από τρεις δεκαετίες δραστηριότητας, το κίνημα της υπεράσπισης των ζώων παραμένει συντριπτικά ένα λευκό, μεσοαστικό κίνημα που έχει κερδίσει λίγους υποστηρικτές από έγχρωμες κοινότητες ή από κινήματα κοινωνικής δικαιοσύνης.

Ετσι εάν μετράμε τον αριθμό των θύματων σε αυτόν τον πλέοι απελευθέρωσης, επιλεγόμενος ένα κριτήριο, η πλευρά μας μετά βίας κερδίζει. Κατά τη διάρκεια των προηγούμενων δύο δεκαετιών, οι Αμερικανοί έχουν ρίξει 40 δισεκατομμύρια δολάρια σε θέματα προστασίας ζώων, περίπου 2 δισεκατομμύρια δολάρια ετησίως, ενώ 3.000 εθελοντικές οργανώσεις δολώνουν δισεκατομμύρια ώρες. Και για ποιο λόγο; Για περισσότερα θάνατα και μεγαλύτερα κλουβιά;

Καθώς οι ακτιβιστές περιφέρονται όλο και περισσότερο σε χιλιάδα ξενοδοχεία κηρύσσοντας τη γιορτή τους στα ατελείωτα συνέδρια και φεστιβάλ του Εγώ, ο εχθρός αυξάνεται σε αριθμό και δύναμη. Εν τω μεταξύ, η ουσιαστική τακτική που έχει πραγματικά αποβείξει την αξία της και τη δουλειά της εκεί όπου οι άλλοι αποτυγχάνουν – οι μέθοδοι του ALF, της SHAC, και η άμεση δράση γενικά – έχουν απορριφθεί και καθυβριστεί από τα τεράστια δρεπάνια του κινήματος.

Οι mainstream ιδεολογίες βρίσκονται κάτω από την επήρεια του Gandhi, του King, και της «νομιμότητας», της δημιουργικής από το σύστημα ιδεολογίας που ώθει τους αποστάτες να επιδιώκουν την αλλαγή μόνο μέσω της πολιτικής ή μη βίας και των προ-εγκριμένων νομοθετικών καναλιών του κράτους. Σαν όλοι των μαζών, η νομιμότητα αποδυναμώνει τα κινήματα αντίστασης και αφήνει τις εταιρίες και τις κυβερνήσεις να μονοπωλήσουν τη δύναμη, να επεκτείνουν τη βία κατά βούληση, και να περιφρονήσουν τους νόμους – που δημιουργούνται από και για αυτούς – όποτε αυτό είναι απαραίτητο και βολικό.

Πολιά άτομα και οργανώσεις – κυρία πιο επιθετική από την Humane Society of the United States (HSUS) – στην πραγματικότητα έχουν υιοθετήσει με υπερβάλλουσα ζήλο τη φιλοσοφική φωνή των εταιρικών-κρατικών μηχανισμών και έχουν καταδικάσει την άμεση δράση ως βία, τρομοκρατική, και αντιθετική στις αξίες του κινήματος της απελευθέρωσης των ζώων. Ο θανατηφόρος ιός του Μακαρθισμού έχει μολύνει το κίνημά μας. Οι ηθικοί καθαρολόγοι και νομιμοφόροι εκλιπαρούν τους υπερασπιστές της άμεσης δράσης να εξομαλύνουν το «βίαιο και εξτρεμιστικό» στοιχείο έτσι ώστε οι φωνές της λογικής, του οίκτου, και της μετριότητας να επικρατήσουν. Και θα επικρατήσουν, καλούμαστε να πιστέψουμε, με αρκετούς επαγγελματίες, γραφειοκράτες, λογιστές, και δικηγόρους που γεμίζουν τους διαδρόμους και τις αίθουσες του Κογκρέσου, πεθώντας τους «εκλεγμένους αντιπροσώπους» μας οι οποίοι – φυσικά! – εξυμνετούν μόνο τα συμπεράσματα του κόσμου, και ποτέ τη βέληση των εταιριών.

Είναι θλιβερό το ότι μια τέτοια αφέλεια ακόμα εμποδίζει τα κοινωνικά κινήματα σήμερα, καθώς ολόκληρη η ιστορία της κρατικής καταστολής, της πολιτικής δωροδοκίας, και της εταιρικής ηγεμονίας διαπεύθει αυτές τις μαλακίες σε κάθε της στροφή. Στην επιταχυνόμενη φάση της οικολογικής κρίσης, το να γίνει κάτι είναι πλέον ζήτημα ζωής και θανάτου και δεν έχουμε την πολυτέλεια να περιμένουμε την αλλαγή να ξετυλιχθεί μέσα σε μια μακροχρόνια πορεία δια μέσου των θεσμών.

Μαθήματα από το περιβαλλοντικό κίνημα

Το κίνημα της υπεράσπισης των ζώων είναι σε εκκρεμότητα για ακόμα μεγαλύτερες αποτυχίες καθώς αντιγράφει πανομοιότυπα τα λάθη του περιβαλλοντικού κινήματος. Στο τέλος της δεκαετίας του 1970, το μέλλον του νέου περιβαλλοντικού κινήματος φαίνεται λαμπρό. Καθ'αυτάς τις δεκαετίες το σαμάρ των αναταραχών και των διαμαρτυριών της δεκαετίας του '60, ο περιβαλλοντικός γρήγορα έγινε ένα μαζικό ζήτημα. Η πρώτη Earth Day το 1970 μάζεψε εκατομμύρια ανθρώπους στους δρόμους σε όλο το έθνος.

Η δεκαετία του '70 έγινε «η δεκαετία του περιβαλλοντισμού», καθώς το Κογκρέσο πέρασε νέους νόμους όπως ο Clean Air and Water Act και η κυβέρνηση δημιούργησε τη Υπηρεσία Προστασίας Περιβάλλοντος (EPA). Οι περιβαλλοντικές οργανώσεις φύτεψαν ρίζες στην ουστικότητα, ανέπτυξαν τεράστιες βάσεις μελών, απέστειλαν ακριβείς μαζικές αποστολές, και περάστηκαν δίπλα-δίπλα με τους πλοιούτες και τους ισχυρούς καθώς ασκούσαν πίεση για έναν καλύτερο κόσμο.

Η συνταγή του κινήματος για την επιτυχία, εντούτοις, γρήγορα μετατράπηκε σε φόρμουλα για την καταστροφή καθώς οι μεγάλες περιβαλλοντικές ομάδες όλο και περισσότερο έμοιαζαν με τις εταιρίες που κατέκριναν και, στην πραγματικότητα, οι ίδιες εξελίχθηκαν σε εταιρίες και σε ενδιαφερόμενες για τον εαυτό τους κερδοφόρες μηχανές. Οργανώσεις μεγάλης κλίμακας όπως οι Friends of the Earth, η Wilderness Society, και η Nature Conservancy που συστάθηκε ως «Gang of Ten», διακαίθηκαν για τις εταιρικές και γραφειοκρατικές δομές τους κατά τις οποίες η λήψη αποφάσεων προερχόταν από τους επαγγελματίες στην κορυφή εκ των οποίων κανείς δεν είχε καταβολές ως πολιτικής επί επιπέδου βάσης. Η Gang of Ten προσέλαβε λογιστές και MBAs αντί για ακτιβιστές, έδωσε περισσότερο χρόνο και ενέργεια σε εκοταρείες μαζικής αποστολής γραμμάτων απ' ό,τι στην πραγματική υπεράσπιση, και τα χρήματά τους αποταθήθηκαν στη στήριξη των προϋπολογισμών και των γραφειοκρατιών τους αντί για την προστασία του περιβάλλοντος. Έκαναν συμβιβαστικές συμφωνίες για να πάρουν ψήφους για την υπομολοσία η οποία ήταν χαλαρή, συνεχώς αναθεωρούμενη για να ενισχύσει τα εταιρικά συμφέροντα, και φτωχά επιβεβλημένα.

Στην μια περιχαρημένη γραφειοκρατία με τα δικά της συμφέροντα να προστατεύονται, όχι μόνο δεν χρηματοδοτήσαν ή δεν υποστήριξαν τις οργανώσεις σε επίπεδο βάσης, αλλά πάλεσαν ακόμη και εναντίον τους κατά περίοδο. Διαίτησαν συμμαχίες μαζί με εταιρικούς εκμεταλλευτές και νομιμοποίησαν εκοταρείες πλάσας εγκκελθου που παρουσιάζουν τους μολύνοντες και τους εχθρούς του περιβάλλοντος ως φίλους της γης – όπως όταν καυχήθηκε το Environmental Defense Fund ότι κάτι σημαντικό συνέβη όταν συνεταιρίστηκαν με τα McDonalds για να σταματήσουν τα πλαστικά κουτιά, ενώ τα τροπικά δάση συνέχισαν να λεηλατούνται να λεηλατούνται για τα BigMacs και Quarter Pounders.

Η EPA έγινε μια φάρσα που προστάτευε τα συμφέροντα των εταιριών αντί για τους πολίτες και τη γη, ενώ καθυσάχεζε το λάο με τη σκέψη ότι υπάρχει πραγματική «ρύθμιση» των εταιριών και των περιβαλλοντικών κινδύνων.

Τα σημαντικά κέρδη στο περιβαλλοντικό κίνημα ήρθαν προς το τέλος της δεκαετίας του '70 και στις αρχές της δεκαετίας του '80, με την εμφάνιση χιλιάδων οργανώσεων σε επίπεδο βάσης μη υπόχρεες σε προτάσεις, εταιρίες, και πολιτικούς, μαζί με την τακτική άμεση δράση του Paul Watson και της Sea Shepherd Conservation Society, της Earth First!, και του Earth Liberation Front.

Προβλήματα στο σπίτι μας

Σανακοιτάζοντας την περιβαλλοντική πολιτική των δύο τελευταίων δεκαετιών, είναι σαφές ότι οι mainstream οργανώσεις είναι ένα εμπόδιο στις ριζοσπαστικές αλλαγές που είναι απαραίτητες στην κοινωνία για να σταματήσει την εταιρική κλοπή και να αυξηθεί αντί να το βάλε στα πόδια, η HSUS όχι μόνο έχει αποσυρθεί στο δικό της εσωτερικό κόσμο των συνεδρίων, έχει επιτεθεί θηρόστα στο ALF και τη SHAC. Σε μια πρόσφατη συνέντευξη, ο Mike Markarian, εκτελεστικός αντιπρόεδρος της HSUS για Εξωτερικές Υποθέσεις, δίστασε μια σαφή γραμμή όταν διαμνημονεύσε τους ακτιβιστές του ALF ως εγκληματίες και επικίνδυνους το FBI για τη στοχοποίησή τους (βλέπε στο Volume I Number 4 του ενημερωτικού δελτίου του North American Animal Liberation Press Office στο: <http://www.animalliberationpressoffice.org>).

Η HSUS είναι μια τεράστια, παγκόσμια αυτοκρατορία, με γραφεία σε όλο τον κόσμο, 10 τοπικά γραφεία στις ΗΠΑ, και πλοκάμια σε ένα δίκτυο άλλων οργανώσεων και θυγατρικών. Εάν δεν έχει καμία σχέση με τις τοπικές ανθρωπιστικές οργανώσεις και τα καταφύγια ζώων πουδημιουργήθηκαν στις ΗΠΑ, η HSUS ελέγχει δεκάδες νόμιμες εταιρίες σε όλο τον κόσμο, όπως η Wildlife Land Trust, η Earthkind USA, και η UK World Society for the Protection of Animals. Όπως άλλες διεθνικές εταιρίες, το συγκρότημα επιχειρήσεων της HSUS έπειξε μέσα από την ατέλειμη επέκταση και ανάπτυξη.

Το 2002, ανέλαβε την Ark Trust, τους παραγωγούς των βραβείων Genesis για την τρέλεση και τις ταϊνίες φιλικές προς τα ζώα. Απορρόφησε το Fund for Animals το 2004, και το 2005 τοπίσσε τους θανατωτικούς ακτιβιστές Myhun Park και Paul Shapiro από την οργάνωση Compassion Over Killing, μια ομάδα υπέρ των ανοιχτών διαστάσεων, πρόθυμη να παραβεί το νόμο.

Από το 2000 μέχρι της και του ετήσιου προϋπολογισμού των 500.000 δολαρίων, η HSUS έχει σφραγίσει ένα δέτο στις αρχές της HSUS 9 εκατομμυρίων μελών με ένα ενεργό προϋπολογισμό σχεδόν 100 εκατομμυρίων δολαρίων το 2005. Ένας τέτοιος κοσμάκης έχει μια επίδραση ομογενοποίησης στο κίνημα δια μέσου του οποίου μονοπωλεί τις δωρεές σε ζητήματα σχετικά με ζώα, διατάζει ακόμα περισσότερα μνίσια, προσηγορεύει την ευμεταρπτική ιδεολογία, βέχεται ακτιβιστές που είναι χρήσιμους για τα προγράμμά της, και σκοπεύει τις προεγγιγίες άμεσης δράσης, όλα αυτά ενώ μένει αποσυνδεδεμένη από τις τοπικές ανθρωπιστικές οργανώσεις και τα καταφύγια ζώων συνολικά (εκτός αν είναι πρόθυμοι να καταβάλουν στην HSUS μια εισφορά για τις υπηρεσίες της και τις συμβουλές της).

Βεβαίως, η HSUS έχει βοηθήσει τα ζώα με διάφορους τρόπους και έχει βοηθήσει να καταχωρηθούν επιτυχώς διάφορες νομοθετικές νίκες ενάντια στις κοκομαχίες, τη σφαγή αλόγων, και άλλες αγριότητες, και κάτω από την ηγεσία του Pacelle προοδικτικά υποστήριξε μια βίγνα ατζέντα. Αλλά επίσης είναι μια τεράστια γραφειοκρατική οργάνωση με τα δικά της συμφέροντα και ανάγκες (όπως το να πληρώνει στον Pacelle ετήσιο μισθό 300.000 δολάρια), που έχει υιοθετήσει πολλά από τα ανεπτυχτή χαρακτηριστικά των mainstream περιβαλλοντικών κινήματων.

Καμία τέτοια αυτοκρατορία και γραφειοκρατία δεν μπορεί να διατηρηθεί χωρίς το ζωτικό της στοιχείο – τα χρήματα – και ο έρανος, η ικανοποίηση των αργών, και η κάλυψη εταιρικών υποχρεώσεων καταλαμβάνουν έτσι ένα καλό μέρος του χρόνου και της ενέργειας της HSUS. Το 2003, η HSUS είχε 116,205,882.00 δολάρια ενεργητικό και παθητικό, και παρ' όλα αυτά έδωσε περίπου 3.5 εκατομμύρια δολάρια στο κρίσιμο πρόβλημα των καταφυγίων των ζώων (πολύ καλύτερα απ' ό,τι το 2002, όταν έδωσαν λιγότερο από 150.000 δολάρια στις τοπικές ανθρωπιστικές οργανώσεις και καταφύγια). Ώδεξω, παρ' όλα αυτά, πάνω από 15,6 εκατομμύρια δολάρια σε έρανος και τα διοικητικά έξοδα ανήθαν σε 6,3 εκατομμύρια δολάρια. Η HSUS απέκτησε αμέτρητα εκατομμύρια δολάρια από δωρεές για να βοηθήσει τα ζώα που επηρεάστηκαν σοβαρά από τον τυφώνα Κατρίνα. Λειτουργήσαν για να σώσουν πολλές ζωές ζώων, αλλά ήρθαν επίσης αντιμέτωποι με τα πυρά ακτιβιστών της βάσης που υποστήριξαν ότι οι άνθρωποι της HSUS ήταν άκυροι και αναποτελεσματικοί.

Κάποιος πρέπει να αναρωτηθεί εάν μια πιο ευελκτική άμεση της οργάνωσης δεν θα ήταν αποτελεσματικότερη. Και πόσες από αυτές τις απλόγερές υποστηρίξεις φυσικώνών τις ανάγκες της γραφειοκρατίας και των έραμων, και πόσες πηγαίνουν άμεσα στα ζώα; Τέτοια χρησιμότητα καλύτερα από καταφύγια και οργανώσεις δίνοντας επιπέδου βάσης;

Το 1994, ο Pacelle έπει στο Animal People ότι στόχος του ήταν να χτίσει μια «Εθνική Έωση του κινήματος των δικαιωμάτων των ζώων», λέγοντας πως επίδεικει μια ισχυρή οργάνωση η οποία θα κυριάρχησε από μονοθεματική πολιτική. Μια τέτοια προσέγγιση σημαίνει την πράξη το είδος της συμβιβαστικής πολιτικής που έφθαιρε το περιβαλλοντικό κίνημα, έτσι ώστε η HSUS να είναι προετοιμασμένη να διαπραγματευθεί με ή να υποστηρίξει σχεδόν οποιοδήποτε πολιτικό (και ας είναι και βεζιόλι) ή εταιρία για μια ψήφο. Αυτό ήταν εφάπαξ στην πρόσφατη υποστήριξη του στο Central American Free Trade Agreement (CAFTA), μια νεοφιλελεύθερη οικονομική πολιτική που διαμορφώθηκε έχοντας ως βάση τη NAFTA, όπου κέρδισαν μια επιουθή υποστήριξη για μερικά ζωικά ζητήματα, αλλά πρόσφεραν την υποστήριξη τους ως ανταλλάγμα για μια «εμπορική συμφωνία» που απείλει τους μικρούς αγρότες, παραβιάζει τα δικαιώματα των εργαζομένων, προωθεί την εργασιακή κτηνοτροφία (και έτσι περισσότερη καταστροφή κρέατος και γαλακτοκομικών), και εννοεί τις διεθνικές εταιρίες που γίνονται πλούσιες μέσω της λεηλασίας των Νότιων εθνών.

Ζήτημα Ζωής και θανάτου

Εάν το κίνημα των δικαιωμάτων των ζώων πρόκειται κάποτε να γίνει κάτι περισσότερο από απλά ένας άλλος «φιλικός οικονομικών συμφερόντων», εάν πρόκειται να πετύχει το στόχο της απελευθέρωσης των ζώων, και εάν πρόκειται να συνειδητοποιήσει τη δυνατότητά του για ένα ριζοσπαστικό μετασχηματισμό της ανθρώπινης ταυτότητας και της κοινωνίας, θα πρέπει να μελετήσει το προηγούμενο κοινωνικά κινήματα και να μάθει από τις επιτυχίες και τις αποτυχίες τους – του περιβαλλοντικού κινήματος συγκεκριμένα – προκειμένου να παρθούν οι σωστές αποφάσεις και να μην επαναληφθούν τα ίδια λάθη.

Οι ακτιβιστές πρέπει να είναι επικριτικοί με τις μεγάλες mainstream οργανώσεις, να παλέψουν για να διατηρήσουν τη φιλοσοφική και τακτική τους ποικιλομορφία, και να καταδικάσουν ζωτικά σημάδια βαρότητας στις οργανώσεις επιπέδου βάσης, στην άμεση δράση, και στις υπόγειες προσεγγίσεις.

Όσο αποτυγχάνουν κι αν αισθάνονται οι ακτιβιστές σχετικά με την επίτευξη μεγαλύτερων στόχων, είναι επίσης αλήθεια ότι χρειαζόμαστε υπομονή, προνοητικότητα, μακροπρόθεσμα οράματα και στρατηγική, και χρήση μη βίαιων τακτικών όπου αυτό μπορεί να γίνει. Όπου παρ' όλα αυτά οι νόμιμες και μη βίαιες τακτικές δεν είναι δυνατές, όπου δεν φτάνουν για να σταματήσουν τους εκμεταλλευτές από το να σκοτώσουν αθώα ζώα, είναι καθήκον μας να χρησιμοποιήσουμε ισχυρότερες τακτικές για να θέσουμε τέλος σε αυτήν τη βία απέναντί στα ζώα. Αξιοβέβαιο ότι δεν θα υποστηρίξουμε κάτι διαφορετικό κάτι διαφορετικό υπερασπιζόμενα ανθρώπινα πλάσματα ενάντια στη βία και την τρομοκρατία, πρέπει να εφαρμόσουμε τις ίδια επιχειρήματα στα ζώα τα οποία έχουν ίσα δικαιώματα στη ζωή και στην ελευθερία.

Όπως και σε παλιότερους αγώνες για την ανθρώπινη απελευθέρωση, κάθε μια και όλες οι τακτικές που αποδεικνύονται αποτελεσματικές στο πεδίο της μάχης πρέπει να χρησιμοποιούνται για την απελευθέρωση των ζώων, απέναντί τους και απέναντί τον τρόπο μια πλουραλιστική και μη-δογματική προσέγγιση.

Για πολύ καιρό, η κοινότητα της άμεσης δράσης έχει σχετική τις προσβολές των mainstream οργανώσεων όπως η HSUS, η οποία υποστηρίζει ότι οι προσεγγίσεις άμεσης δράσης έχουν υποβιβάσει τις αξίες του κινήματος και έχουν εμποδίσει την πρόοδο του. Όσο σκεπτόμαστε το επίπεδο της ριζοσπαστικής τακτικής που είναι απαραίτητο να υπερασπίσει τα ζώα και τη γη, και συλλογίζομαστε τις λανθασμένες απόψεις που έχουν καθοδηγήσει το κίνημα της υπεράσπισης των ζώων για τόσο πολύ καιρό, ίσως είναι καιρός να αναστρέψουμε τα πράγματα και να εκδώσουμε τις πλάκες και την υποκρισία της επικρατούσας τάσης.

Το μήνυμα του κινήματος των δικαιωμάτων / της απελευθέρωσης των ζώων δεν έχει καμία σχέση με κέρδη, εταιρίες, και έρανος, και έχει κάθε σχέση με τον επαναστατικό μετασχηματισμό της ανθρώπινης συνείδησης και με όλους τους υπάρχοντες κοινωνικούς θεσμούς.

(Πηγή: <http://antispe-gr.blogspot.com>)

21 Ιουνίου 2010

Στίβεν Χέσερ,

Καθηγητής Ανθρωπιστικών Σπουδών και Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Τέξας